Reactorul

- Ai căpiat aşa, dintr-o dată?! Nu poţi face asta, o să mori!

- Nu, nu voi muri, protestă Ionel cu o siguranţă absolută. Şi sunt perfect normal.

- Tot nu înţeleg ce te face să fii sigur de asta, continuă cel mai bun prieten al său, Greg. Nu are sens să fi singurul care crede în ceva ce contrazice tot ceea ce ştim noi.

- Şi ce anume ştim? întrebă ironic Ionel. Am să îţi spun tot eu: nimic. Toate sondele pe care le-am introdus acolo au dispărut fără urme. De două ori aproape l-am distrus complet, şi abia am reuşit să îl salvăm în ultimul moment.

- Adică ceea ce îţi spun eu dar nu vrei să înţelegi: dacă intri în reactor vei dispărea şi noi nu vom putea să te recuperăm. Mă refer la noi, cei din exterior. Vei fi mort pentru noi, dispărut pentru totdeauna.

Cei doi stăteau rezemaţi de un zid în lumina portocalie a înserării, dialogând aprins. Ştiau amândoi că principiul construcţiei reactoarelor a fost descoperit din întâmplare cu mult timp în urmă, fiecare dintre ele era capabil să furnizeze energie cât pentru un sfert din civilizaţia lor, dar chiar şi aşa nimeni nu ştia ce se întâmplă în interiorul lor – ce anume le făcea să meargă.

- Nu funcţionează după principiile după care funcţionează toate astea, repetă Greg arătând cu un gest larg în jurul lor, şi tocmai asta le dă energia atât de mare. Interacţiunea dintre dimensiunile noastre şi dimensiunile reactoarelor. Nu vei supravieţui, vei fi transformat complet în energie, indiferent dacă vei intra complet sau numai parţial.

Ionel se mulţumi să zâmbească larg:

- Te-ai gândit cumva că am reuşit să găsesc o metodă pentru a trece de toate aceste piedici?

Surprins Greg tăcu.

- Vreau să explorez, să aflu ce anume se petrece în interiorul acestor sfere imense de energie, continuă Ionel folosindu-se de tăcerea celuilalt pentru a putea într-un sfârşit să vorbească, dar mai ales vreau să mă întorc aici pentru a vă povesti şi vouă. Şi sunt sigur că voi reuşi. Am nevoie numai de accesul la un reactor şi permisiunea voastră, a tuturor celorlalţi să fac acest experiment.

- Nu cred că o vei obţine vreodată, clătină din cap un Greg foarte sceptic.

- Am nevoie de un singur lucru din partea ta: să mă ajuţi să convoc adunarea tuturor. Mai departe mă voi descurca şi singur.

- Am să o fac, acceptă dintr-o dată Greg. O fac pentru că eu consider că este singura metodă de a te face să înţelegi că nu ai şanse de reuşită.

- Vor accepta să îmi acorde acces la reactor, zâmbi Ionel. Şi ştii de ce? Pentru că este singurul mister care ne-a mai rămas de rezolvat în această lume, iar eu le ofer şansa de a afla răspunsurile.

*

O mulţime imensă de ochi îl priveau pe Ionel prin intermediul aparatelor de înregistrare şi comunicaţie, unii chiar pe viu. Cei alături de el, în apropierea reactorului. Cei care întreţineau aparatele extragerii energiei spre exterior şi verificau ca aparatele noi aduse de Ionel în încăperea subterană.

- Ce anume vei face? întrebă cineva mai curios.

- Îmi voi proiecta conştiinţa înăuntru, răspunse acesta indiferent – calm şi sigur. Toate aceste aparate au fost aduse special pentru asta, le-am realizat eu de curând.

Tensiunea s-a intensificat brusc atunci când totul a fost pregătit, iar Ionel s-a aşezat în poziţia eliberată special între trei piloni de material solid. Piloni verticali dar cu vârfurile curbate tinzând spre acelaşi punct de undeva de deasupra. El în interiorul unei sfere de energie. Adică aşa cum le explicase de la bun început tuturor.

Nu s-a întâmplat însă nimic special atunci când a fost închis comutatorul, doar o palidă descărcare electrică s-a produs între cele două zone nu foarte îndepărtate – cei trei piloni şi reactor. Ceva obişnuit într-o zonă plină de electricitate. Însă Ionel se clătină ieşind cu greutate dintre cei trei piloni, a fost întâmpinat cu rapiditate de cei din jur înainte de a se prăbuşi şi ajutat să se întindă pe jos. Privirea agitată care fugea de la fiecare dintre cei ce-l înconjurau la următorii fără să se oprească însă la vreunul dintre ei şi vorbele incoerente păreau să sugereze că se află în pragul delirului.

- Ce s-a întâmplat? ţipă Greg aplecat deasupra prietenului său pentru a se face auzit. Ionel, ce s-a întâmplat cu tine?

- Incredibil, murmură acesta fără să dea vreun semn că l-a auzit. Incredibil, repetă el cu privirea dintr-o dată fixă pe faţa prea-cunoscută.

Revenit la o stare mult mai apropiată de normal, Ionel se ridică şovăitor în picioare. Cu o privire încă tulbure, el îi privi cu atenţie pe toţi cei din jurul lui, de parcă nimerise într-un mediu complet străin.

- Nu o să mă credeţi niciodată pe unde am fost, spuse el.
- Dar nu ai plecat nicăieri, dragule.
- Cum să nu. Am cutreierat vreme de milenii spaţiul nemărginit, am văzut naşterea şi moartea stelelor şi planetelor, a lumilor noi… Giuvaerul spaţiului.
- Ce-i aia stea? Dar aia planetă? se miră cineva.
- Ceva foarte frumos. Dar nici una la fel de superbă ca Pământul.
- Ce anume?!
- O planetă micuţă locuită de multe specii de fiinţe vii.
- A înnebunit! concluzionă cineva. Fiinţe vii în interiorul reactorului, imposibil!
- Am trăit ca om printre oameni, e incredibil. Nenumărate vieţi, fiecare atât de diferită faţă de celelalte!
Râdea, un râs viu. De nebun. Sau al unei persoane care a văzut ceva…
- Incredibil, cum tot repeta el mereu.
Asta însă nu-l împiedică însă ca, încă sub influenţa unei bune dispoziţii aproape debordante, să smulgă un corp dur dintr-un pilon dintre cei trei pe care-i crease şi să înceapă să lovească cu el în tot ce întâlnea. Chiar şi câţiva semeni de-ai lui au fost gata să o ia pe coajă dar s-au ferit la timp. Treptat loviturile sale au început să fie mai selective pe măsură ce din aparatele sale nu mai rămăsese altceva decât bucăţi de material de nerecunoscut.
- Stai, mă! Opreşte-te!
- De ce ai făcut asta? săriră câţiva să-l bată după ce a aruncat obiectul la întâmplare.
- Tocmai ai reuşit să ne deschizi o poartă spre o nouă lume! De ce a trebuit să o distrugi?!
Ionel le întoarse tuturor o privire îndurerată.
- Sunt perfect capabil să trăiesc cu dispreţul vostru, şi chiar cu lipsa acestei noi porţi spre necunoscut, spuse el pe acelaşi ton, mai am amintirile pe care le voi preţui ca pe viaţa mea. Dar această nouă lume înseamnă distrugerea acesteia în care trăim acum.
- Cum aşa?!
- Am fost acolo, când m-am întors am suferit de dor de mi-a venit să mor. Încă sufăr. Prefer să ştiu că vom trăi fără viaţa asta, şi indică el spre reactor, decât să vă văd dependenţi de ea. E ceva mult mai rău ca moartea.

Dan-Marius
17-19 august 2004